

ՄԱՀՈՒԱՆ ԵՒ ԿԵԱՆՔԻՆ ԿԱՄՈՒՐՋԻՆ ՎՐԱՅԷՆ

— 00 —

Քաղցրը այնքան կը դառնայ, կ'ուժովնայ կեա'նքըս՝ մըթին
 Որքան դիւթանքը մահուան կը զգամ մօտս, իր շունչը բիրտ,
 Որ սէրերուն մեր բոլոր, խառնըւելով մեր խանդին՝
 Կը խաթարէ ամէն տենչ, ամէն երազ, ամէն սիրտ:

Ինչպէս առանց խաւարին պիտի ըլլար անհրճար
 Լոյսը սիրել Արեւին, բարին՝ առանց չարութեան,
 Այնպէս հոգիս ինզգիւն մօտ պիտի կեանքին դեռ չըզգար,
 Եթէ չայրէր մահը զինք՝ չըկախարդէր միշտ՝ նոյնքան:

Ատոր համար է ահա, որ մերթ վախով, մերթ յոյսով
 Կը զարնըւիմ ես անոր ու կը սուգուիմ մերթ ընդ մերթ՝
 Իր խաւարները դէպի, երբ շուրջըս դառն է ու սով,
 Անհունութի'ւնը իրեն դարձընելով ինծի բերդ:

Մարմար, բիւրեղ ու պորփիր, ամէն թախիծ ադամանդ,
 Ամէն լաց ակ կը դառնայ մըթութեան մէջ այդ լըռին
 Ու հողերուն մէջ անոր յաւերժական, արգաւանդ,
 Ուր յախտեան շրջելով կարծէք դիերը կ'ապրին:

Ատոր համար է ահա, այդ հեռաւոր աշխարհին՝
 Որ կը փարիմ այս կեանքին, սիրելով նիւթն ու մարդիկ:
 Ատոր համար է ահա՝ որ ճայնս երբե'մըն շատ հին
 Կը թըլի, ցուրտ ու սուգուած, երբե'մըն գոռ ու մօտիկ:

Մէկ ասիւն մի'ւսը ահա՝ ատոր համար է որ միշտ
 Թափառելով անցուցի ես տարիներս արագ,
 Եղայ օտար շատերուն համար ու կոյր, անբարիշտ,
 Զօրօրեց զիս ոչ մէկ երգ, ոչ մէկ դարու հանգանակ:

Պայծառ այնքան կը դառնայ կեանքըս, այնքան կ'ուժովնայ
 Որքան մազերըս քիչ քիչ կը ներմըկին, վախճանին
 Օրէ օր մօտ կը զգայ զինք հոգիս զոր տենդ մ'անխընայ
 Զարչարած միշտ, քայքայած, թմրեցուցած էր ուժգին:

Անմահութիւն մը քանզի, որուն դիմաց ամէն բան
 Կը թըլի սին ու նդնիմ, անհունութիւն մը արդէն
 Մարմինիս մէջ կուտայ ձայն լինելութեան մ'անսահման,
 Կը կապէ միսըս հոգւոյս, հոգիս միսիս՝ սերտօրէն:

Հըգօր, խաղաղ, գեղեցիկ կը դառնայ կեանքըս այնքան,
 Որքան ինկող արցունքիս մէջէն կաթիլ առ կաթիլ՝
 Կը բացուին նոր աշխարհներն առանձնութեան հոգեկան...
 Մըտածելով է մահուան, որ կը սորվիմ ես ապրիլ:

ՆԻԿՈՂՈՍ ՍԱՐԱՅԵԱՆ

Փարիզ